

SNOESJE EN DE BUEN?
HAHAHA! DAAR MOET IK
GAUW BIJ ZIJN...

WEEKBLAD • 32ste JAARG • 52 BLZ. 1618 17-4-69 BELGIË : 10 F
NEDERLAND : ABONNEES 75 CT

robbedoos

IK KOM
DEZE WEEK
TERUG

**HET IS ECHT
GEBEURD**

FRED WEBSTER EN DE WITTE NEUSHOORN

Mijn naam is Fred Webster. Ik ben (of liever, ik wàs) jager op groot wild. Dat wil zeggen dat ik probeerde wilde dieren levend te vangen, om ze te verkopen aan circussen en dierentuinen. Ik heb in mijn loopbaan heel wat avonturen beleefd, maar geen daarvan heeft mij zo sterk aangegrepen als de geschiedenis met de "witte neushoorn".

Nu ik dit verhaal schrijf, ben ik er mij van bewust dat velen ongelovig de schouders zullen ophalen als ze dit lezen. Nu ja, dat kan ik ook niet helpen. Ik kan de gebeurtenissen maar beschrijven zoals ze zich hebben voorgedaan, en een verklaring kan ik er niet voor geven. Ik kan alleen zeggen dat ik de waarheid vertel. Het zoeken van een verklaring laat ik aan

anderen over. Was het toeval? Was het een geval van auto-suggestie? Shakespeare had zeker gelijk toen hij Hamlet liet zeggen dat er tussen hemel en aarde tal van dingen gebeuren die een mens nooit zal begrijpen...

Mijn verhaal speelt zich af in Afrika, in een streek die gelegen is tussen twee noordelijke uitlopers van de Kilimandjaro.

In het begin wees alles erop dat ik een voorspoedige jacht tegemoet ging, want nog voor de eerste week van mijn verblijf in die streek voorbij was, hadden wij al een antilope en twee prachtige jonge giraffes gevangen.

Toen kreeg ik op een morgen het bezoek van een Masaï-jager. Het was een man van middelbare leeftijd, die me kwam vertellen dat hij twee

dagreizen van mijn kamp vandaan de verblijfplaats had ontdekt van een witte neushoorn. En wát voor een neushoorn!

«Hoeveel geeft u me als ik u bij een neushoorn breng die twee hoorns heeft, Bwana?» vroeg de zwarte me op een toon waarin ik zijn geldzucht maar al te duidelijk hoorde opklinken.

Ik lachte.

«Je bent gek, man. Er leven in Afrika twee soorten neushoorns en die hebben allebei twee hoorns, dat is dus niets bijzonders.»

«Dat is waar», gaf mijn bezoeker toe, «maar de neushoorn die ik ken is heel anders. Hij is wit, Bwana, even wit als de sneeuw op de toppen van de Kilimandjaro.»

«Witte neushoorns bestaan niet», antwoordde ik korneelig. «De dieren die jullie wit

noemen zijn in werkelijkheid geelachtig grijs. De benaming wit heeft trouwens niets met de kleur te maken, maar duidt een karaktertrek aan. De breedhoofdige neushoorn is veel zachtaardiger dan de smalhoofdige en daarom noemt men hem wit. Of is het misschien een albino? Heeft hij rode ogen?»

De Masaï schudde het hoofd.

«Neen, geen rode ogen», zei hij met veel overtuiging. «zijn ogen zijn bruin.»

Zijn zelfverzekerdheid stemde mij kregel. Ik wist dat een wilde neushoorn een mens nooit dichter dan twintig meter liet naderen.

Spottend vroeg ik dan ook:

«Hoe weet je dat zo? Heb je misschien zijn tanden gepeet?»

Maar de boodschapper liet zich niet van de wijs brengen. Koppig bleef hij volhouden dat de neushoorn hagelwit was en als om mijn nieuwsgierigheid te prikkelen, voegde hij er aan toe :

« Hoeveel geeft u mij als die neushoorn drie hoorns heeft, Bwana ? »

Onderzoekend keek ik hem aan. Een witte neushoorn met drie hoorns, ja, dat was iets uitzonderlijks. Om tijd te winnen, besloot ik de zwarte wat voor de mal te houden.

« Heel interessant », zei ik, « maar misschien is het een oud dier, ongeschikt voor een dierentuin. Je moet weten... »

« Neen, het is een jong dier », riep de zwarte, « niet ouder dan tien jaar. Wat wilt u er voor geven, Bwana ? »

Ik noemde een prijs en meteen werd de uitdrukking van hebzucht in zijn ogen nog vuriger. Hij grijnsde en riep triomfantelijk :

« Dat is goed, Bwana, heel goed ! En als hij vijf hoorns heeft, betaalt u mij drie keer meer, nietwaar ? Ja, u heeft goed gehoord, Bwana. Het is een neushoorn met niet minder dan vijf hoorns. Een sneeuw witte neushoorn met vijf uitsteeksels op de kop. »

Mijn mond viel open en het duurde even voor ik enig geluid kon uitbrengen. Weliswaar was het mij bekend dat dergelijke curiosa een heel enkele keer wel eens voorkomen, maar nooit had ik durven dromen zelf nog eens zo'n uitzonderlijk exemplaar te ontmoeten.

Een witte neushoorn met vijf hoorns betekende niets meer of minder dan een fortuin ! Daarom beloofde ik de zwarte wat hij me vroeg en na nog wat heen en weer gepraat werden wij het eens. Hij zou me naar de plaats brengen waar de neushoorn zich ophield en als bleek dat hij waarheid had gesproken, zou ik hem rijkelijk belonen.

De volgende morgen al liet ik het kamp opbreken en met drie vrachtwagens en een groot

aantal inboorlingen trok ik naar het noorden. In mijn hele loopbaan had ik me nooit zo nieuwsgierig en opgetogen gevoeld.

Een paar dagen later bevonden wij ons in de nabijheid van het Rudolfsmeer. Aan de voet van een rotsachtige heuvelrug, die hier een dal van de zee scheen af te sluiten, moesten wij onze wagens achterlaten, samen met een zestal inboorlingen, die ik als bewakers aanstelde.

De rest van de weg moesten we te voet afleggen. Een twintigtal dragers sleepten mijn jachtuitrusting, tenten en sterke vangnetten de helling op, en toen wij eindelijk op de top van de heuvel stonden, kregen wij uitzicht over een glooiende vallei. Wij stonden voor een reusachtig stuk grasland, hier en daar door bosjes onderbroken. Het strekte zich tot aan de oever van het enorme meer dat heel in de verte in de zon lag te schitteren.

Vragend keek ik naar mijn Masaï-jager. Hij knikte.

« U kunt gerust zijn, Bwana », zei hij, « hier zult u hem vinden. De neushoorn heeft dit dal nog nooit verlaten. Tot nog toe heeft geen enkele blanke hem te zien gekregen. »

Ik wierp een blik op het smalle, kronkelende pad dat achter ons lag en vroeg de man of hij er al aan gedacht had hoe wij onze vangst moesten vervoeren. De terugtocht naar de vrachtwagens vergde een lastige en vermoeiende mars van op zijn minst genomen vijf tot zes uren.

« U zult een sterk vlot moeten bouwen », zei de Masaï, « en de neushoorn langs de rivier moeten laten afdrijven tot op een plaats waar u er met de wagens kunt bijkomen. Het is minder moeilijk dan het lijkt. »

Ik moest toegeven dat zijn raad niet zo gek was, en zodra mijn helpers onze kampplaats in orde hadden gebracht gaf ik hun de opdracht met het bouwen van het vlot te beginnen.

Er heerste een opgewonden stemming onder mijn mensen, en alles wees erop dat mijn helpers en dragers er zich van bewust waren dat we ons op iets uitzonderlijks aan het voorbereiden waren.

De volgende avond kreeg ik het bezoek van drie oude Masaï-mannen, die gekomen waren om mij te spreken. Een van hen zag er héél oud uit. Hij had grijs haar en een gezicht dat zwaar door groeven en rimpels was getekend. Deze grijsaard vroeg me of ik gekomen was om de witte neushoorn te vangen. Ik knikte bevestigend, in de hoop dat hij me nieuws kon bezorgen in verband met de juiste plaats waar het dier zich ophield. Maar de oude man schudde verdrietig het hoofd en begon op een klagende toon te vertellen :

« Luister, Bwana, sinds u in deze streek rondzwerft is Mbolo, het zoontje van ons stamhoofd, zwaar ziek geworden. De jongen kwijnt weg, omdat hij voelt dat een groot gevaar onze witte neushoorn bedreigt. Ga weg, Bwana, alstublieft, ga weg en neem uw helpers mee. Als u de witte neushoorn vangt, zal Mbolo sterven. »

« Dat begrijp ik niet », antwoordde ik ietwat ruw. « Wat heeft Mbolo met die neushoorn te maken ? »

De oude haalde meewarig de schouders op en keek mij aan met een blik waarin ik kon lezen dat zoveel onbegrip hem onbegrijpelijk voorkwam.

« Sins zijn geboorte is Mbolo voorbestemd om een groot stamhoofd te worden », legde hij uit. « Het grootste stamhoofd dat ons volk ooit heeft gekend. Maar Mbolo's lot is zo nauw met dat van de witte neushoorn verbonden, dat ze allebei moeten sterven wanneer... »

Opeens zweeg hij. Tijdens het spreken had hij mijn Masaï-jager in de gaten gekregen, die net op dat ogenblik tussen de bomen te voorschijn was gekomen, maar die zich snel tussen de andere

zwarten ging verbergen toen hij mijn bezoekers opmerkte.

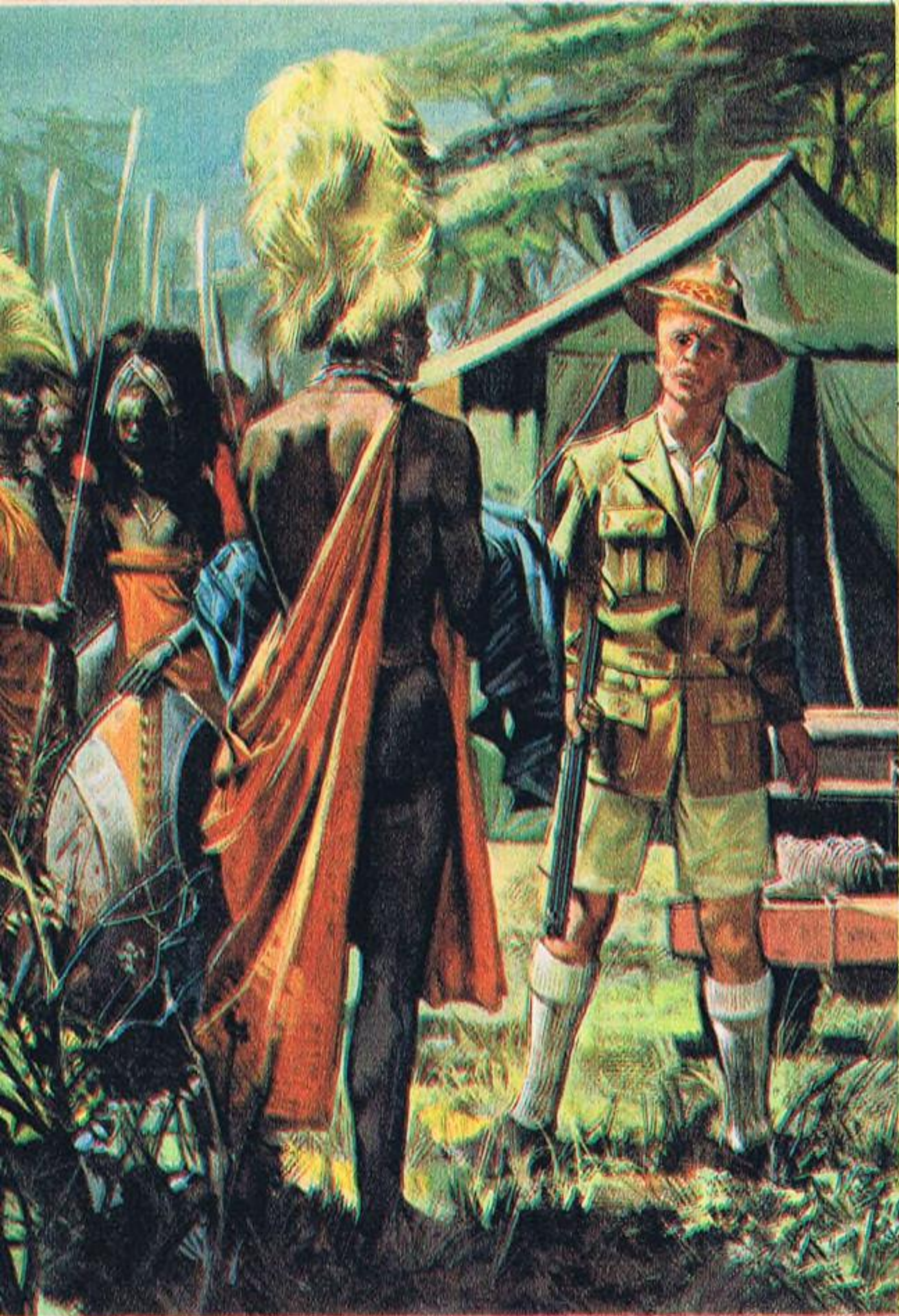
Heel even kwam een uitdrukking van woede in de blik van de oude. Hij keek zijn metgezellen veelbetekend aan en wendde zich toen weer tot mij.

« U moet luisteren, Bwana », zei hij. « De man die u naar hier toe heeft gebracht is een verrader. Hij heet Malene en is een neef van ons stamhoofd. Een paar weken geleden verdween hij uit ons dorp, zonder dat wij konden achterhalen waar hij naartoe was. Wij hebben redenen om aan te nemen dat hij Mbolo's dood wenst, in de hoop dat hij dan zelf stamhoofd zal worden. Waarschijnlijk laat hij zich ook leiden door zijn geldzucht. Maar hij zal zijn straf niet ontlopen. Intussen heeft hij u ook bedrogen, Bwana, want hij weet net zo goed als wij dat u de witte neushoorn nooit levend hier vandaan zult krijgen. Wees op uw hoede, Bwana. »

Na die woorden zweeg hij, maakte een buiging en vertrok, gevolgd door zijn vrienden. Een tijdje keek ik hen na, en ik kan niet ontkennen dat een vreemdsoortige vrees zich van mij meester maakte. Maar direct daarna schudde ik het hoofd en besloot niet langer aan die onzin te denken.

Enkele dagen later ontdekten wij het dier in een van de kleine bossen die de vlakte overdekten. Groot en vervaarlijk stond het op een heuvelrug, ongeveer vijfhonderd passen van mij verwijderd. Meteen zag ik dat de Masaï mij niets had wijsgemaakt. De neushoorn was inderdaad wit en door mijn verreijker ontwaarde ik duidelijk de vijf hoorns op zijn zware kop. Het was een adembenemende aanblik. De voorste hoorn had, naar ik schatte, een lengte van niet minder dan vijftien-zeventig centimeter. Dit was het zeldzaamste en tevens kostbaarste dier dat ik ooit had mogen aanschouwen.

De jacht op deze uitzonder-

lijke neushoorn nam precies acht dagen in beslag.

Toen slaagden wij er eindelijk in de reus naar een strook struikgewas te drijven, die wij vooraf met onze ijzersterke nylonnetten hadden afgespannen. Opgejaagd door onze kreten en schoten stormde de kolos vooruit en liep de val in. Voor hij iets had kunnen doen om te ontsnappen, zat hij in de grote netten gevangen.

De rest van het werk was tamelijk eenvoudig. Met behulp van armdikke boomstammen bouwden wij rond onze buit een soort kraal, die zo sterk en vakkundig gemaakt werd dat de neushoorn in weerwil van zijn ontzettende lichaamskracht niet de geringste kans maakte om te ontkomen.

Vier dagen lang stond de witte neushoorn toen in de omheining. Het dier bewoog

zich vrijwel niet, liet zich zonder enige reactie door de vliegen plagen en schudde niet eens het hoofd als wij ons over het paalwerk bogen en het met een stok in de flanken porden.

Toen ik dat merkte, dacht ik onwillekeurig terug aan wat de oude bezoeker mij was komen vertellen. Eens te meer liep een rilling van onbehagen mij over de rug, en ten slotte riep ik de Masaï-jager bij me.

« Er is iets met dat dier niet in orde », zei ik, « zijn ogen staan dof en het ziet er neerslachtig uit. Het heeft niet eens een poging ondernomen om weg te komen, dat is niet normaal. »

« Het moet zich eerst aan de nabijheid van de mensen wennen », grijnsde mijn gids. « Over een paar dagen zal het wel levendiger worden. »

Terwijl hij dat zei, viel het me op dat hij zijn speer bij

zich had en zich had klaar gemaakt om te vertrekken.

Een paar uren voordien had ik hem het geld gegeven dat ik hem in ruil voor zijn aanwijzingen en hulp volgens onze afspraak schuldig was.

« Ga je er al vandoor? » vroeg ik ontstemd. « Ik zou het prettiger vinden als je bij ons bleef tot we de buit in een van de wagens hebben. »

Maar de jager schudde het hoofd en zei dat hij zijn taak als beëindigd beschouwde. De neushoorn was gevangen en bovendien moest hij dringend naar Nairobi, waar hij iets belangrijks te doen had.

Een uur later vertrok hij, mij met de moeilijkheden achterlatend. Zijn haast om zich uit de voeten te maken kwam mij wel wat verdacht voor.

Toen de avond viel, zag ik een groepje mannen mijn kamp naderen. Reeds van ver herkende ik de oude grijze Masaï, die voorop liep.

« Wij brengen u Mbolo », zei hij treurig.

Daarop maakte hij een bevelend gebaar met de hand.

Een jongeman kwam vooruit. In zijn armen droeg hij een kind dat in doeken was gewikkeld.

Ik sloeg het doek weg en kreeg een klein, verschrompeld, koortsig en afgemat kindergezigtje te zien. Enigszins in de war verzocht ik de mannen in mijn tent plaats te nemen.

Dat deden zij, na het zieke kind voorzichtig op mijn veldbed gelegd te hebben. Zonder op mijn uitnodiging te wachten, begon de oude te spreken :

« Mbolo is al een hele tijd ziek, Bwana », zei hij, « maar vier dagen geleden is de kwaal plotseling veel, vèèl erger geworden. Dat wil zeggen op de dag dat u de witte neushoorn hebt gevangen. »

Hij zweeg even en wees naar de jongere man, die het kind in zijn armen droeg.

« Dit is Mbolo's vader », vervolgde hij, « ons stamhoofd.

Hem werd voorspeld dat zijn zoon een groot opperhoofd zou worden, maar in zijn hart heerst nu droefheid omdat zijn kind ziek is, zonder dat wij iets kunnen doen om het te redden. Slechts één ding kan Mbolo weer gezond maken, Bwana. U moet de witte neushoorn zijn vrijheid teruggeven... »

« Maar dat is onzin, dat is bijgeloof! » riep ik. « Neem me niet kwalijk, maar ik heb geen tijd om naar zo'n dwaze praatjes te luisteren. Overmorgen wordt het dier op het vlot geladen en naar mijn wagens gebracht. Op dat besluit kom ik niet meer terug! »

Het gesprek was hiermee ten einde. Mijn bezoekers begrepen het en stonden op.

Zwijgend vertrokken ze, met gebogen hoofd en langzame stappen alsof het een begrafenis gold.

De volgende morgen was ik al heel vroeg te been. De twee mannen die 's nachts bij de neushoorn de wacht hadden gehouden, vertelden me dat het dier op de grond was gaan liggen.

Toen ik de reus in de kleine kraal op zijn linker flank zag liggen, schrok ik. De ogen hadden al hun glans verloren, de adem ging snel en hordend.

Toen ik het dier een klap op de schouder gaf, kwam geen reactie.

Een uur lang bleef ik wrevelig bij de omheining zitten mopperen. Er gebeurden dingen die mijn plannen in de war stuurden en waaraan ik niets kon veranderen.

En opeens dacht ik toen aan Olivier, mijn zoontje, dat toen tien jaar was.

Ik weet niet hoe die gedachte in mij opkwam, maar toen ze er eenmaal was, kon ik ze niet meer van me afzetten.

Voor de derde keer rilde ik en ik begon bang en onzeker te worden.

Tegen de middag kwam nogmaals een bode over de vlak-

te naar mij toe. Nog voor hij iets had gezegd, begreep ik al dat hij mij een bericht over de zieke Mbolo kwam brengen. Op dat ogenblik was ik me ervan bewust dat ik eigenlijk al die tijd op een bode had zitten wachten.

« Mbolo's toestand is van nacht nog verslechterd », deelde de man mij hijgend mee. « De oudere mannen en het opperhoofd van onze stam laten u nogmaals verzoeken de witte neushoorn vrij te laten. Als hij bij zonsondergang nog gevangen is, zullen ze allebei sterven : Mbolo en de neushoorn.

» Maar dit geldt tevens als een waarschuwing voor u, Bwana. Mbolo was voorbestemd om een groot man te worden. Als hij door uw schuld sterft, zult u niet levend naar uw vaderland terugkeren. Dat is alles wat ik u te zeggen heb, Bwana.»

Ik nam niet eens de moeite om te antwoorden.

De bode vertrok, maar keerde tegen vijf uur in de namiddag terug.

« Mbolo is aan het sterven, Bwana », zei hij. « Nog is het tijd om uw fout te herstellen. Binnen één uur is het zonsondergang. Denk aan wat ik u voorspeld heb. »

Een blinde woede welde in mij op.

« Loop naar de hel », schreeuwde ik. « Ik heb met dat kind van jullie niets te maken. Ik ben dierenvanger. Zo verdien ik mijn brood. Ik ben geen dokter. Ik kan niets voor u doen. »

Weer vertrok de bode.

In mijn kamp heerste nu een doodse stilte. Mijn zwarte helpers keken bang om zich heen en waagden het niet iets te zeggen.

Ik liep naar de kraal en keek naar het dier dat daar nog altijd met doffe ogen op de grond lag.

Ik dacht aan de jongen. In mijn verbeelding zag ik het verschrompelde gezichtje met de stervende ogen.

Mijn woede smolt weg, en maakte plaats voor een raadselachtige vrees. Ik keek op mijn polshorloge. Nog een half uur - dan zou de zon ondergaan.

Ik kon niet meer denken. Ik wenkte mijn helpers en gaf hen instructie de kraal af te breken.

« Ruk die palen uit de grond », riep ik met een stem die wonderlijk hees klonk. « Laat hem naar de hel en de duivel lopen ! »

Even aarzelden de zwarten. Hun leider vroeg me of het me ernst was. Zijn vraag bracht me zo buiten mezelf dat ik hem met de vlakke hand dreigde te slaan.

Onmiddellijk daarna traden mijn helpers in actie. De palen werden uitgerukt, de kraal afgebroken.

Ik keek naar de werkzaamheden en toen de laatste paal op de grond lag, greep ik een stok en begon als waanzinnig op de brede rug van de neushoorn te slaan.

Kreunend kwam het dier

overeind en bleef staan. Toen schudde het opeens zijn kop en begon stap voor stap te lopen.

Met open mond keek ik het na. Ongeveer twintig meter strompelde het dier, maar toen scheen het plotseling aan kracht te winnen. Het liep nu sneller en verdween tussen de bomen van het naburige bos.

Daar liep mijn neushoorn nu. Daar liep een fortuin weg.

Ik wist dat ik nu hals over kop naar Engeland zou terugkeren... zonder buit, zelfs zonder de al gevangen antilope en giraffen.

De rest van de avond bracht ik heel alleen in mijn tent door. Ik wachtte op de bode, want ik wist dat die zou komen.

En hij kwam.

Ik zag hem als een schim op de vlakte verschijnen, als een donkere vlek onder de prachtige sterrenhemel.

Hij lachte, en toen hij me aansprak, klonk er grote blijdschap in zijn stem.

Hij vertelde me dat Mbolo 't ineens veel beter maakte. De koorts was geweken en het kind speelde weer.

Eveneens deelde hij me mee dat de oude mannen mij de volgende dag een bezoek wilden brengen om mij hun dankbaarheid te betuigen.

« Als ze komen, moeten ze Mbolo meebrengen ! » Dat was alles wat ik hem antwoordde. « Ik wil Mbolo zien, begrepen ? »

Hij knikte en beloofde dat het zou gebeuren.

Terwijl ik hem nakeek, nam ik mij voor deze geschiedenis voor mijn zoon Olivier op papier te zetten. Maar ik kon er die avond niet langer over nadenken. Ik was nog nooit zo moe geweest.

Ik ging op mijn veldbed liggen en viel in slaap.

Ik was opeens volmaakt rustig en bevrijd van dat eigenaardige gevoel van bedreiging dat als een loden last op me had gelegen.

Ik kan u zeggen dat ik in de wildernis nooit zo goed heb geslapen als die nacht...

